

Vil blive paa værkstedet til han fylder 100 aar...

Skomagermester H. P. Hansen, Ryslinge, fejrer
50 aars mesterjubilæum

Skomagermester H. P. Hansen

50 aars mesterjubilæum er ikke nogen dagligdags begivenhed, men skomagermester H. P. Hansen, Ryslinge, der runder dette jubilæum paa tirsdag, mener ikke det er noget at snakke om. For øvrigt agter han at fortsætte, til han fylder 100 aar, og da han aldrig har været syg, er der gode udsigter til, at han faar sit ønske opfyldt.

H. P. Hansen er født i Brangstrup, hvor hans far var tækkemand. Selv ønskede han at blive urmager, og urmager Faber i Ringe ville ogsaa gerne have ham, men da der skulle bruges ca. 1000 kr. til værktøj i læretiden, var der ikke raad til det. Drengen ville nødig ud at tjene paa landet, og saa sagde faderen til ham, at han kunne blive skomager.

Det fandt drengen helt i orden. Han kom i lære hos skomager Jørgensen i Ringe. Efter endt læretid arbejdede han som svend i Svendborg, Gestele, Sødinge og Sd. Lyndelse, hvorefter han vendte tilbage til sin læremester. Her arbejdede han til 1. oktober 1913, da han af en tidligere arbejdskollega købte forretningen og ejendommen ved Ryslinge Hotel.

— Det har jeg aldrig haft grund til at fortryde, siger H. P. Hansen. Vi bor det bedste sted i byen, lige over for anlægget og højskolen. Vi har altid kunnet faa føden, og der har været arbejde nok. I nogle aar var vi tre skomagermestre her i Ryslinge, og gennem mange aar havde jeg to svende paa værkstedet. I dag er jeg alene paa pladsen og ene om arbejdet.

— Hvad er aarsagen til denne udvikling?

— Gummistøvlerne — og vel ogsaa den højere levestandard, der med-

fører, at folk hurtigere kasserer det gamle fodtøj og køber nyt. Endelig er faget jo ogsaa blevet industrialiseret.

— Er det haandsyede fodtøj forsvundet?

— Jeg holdt op med at sy fodtøj for en halv snes aar siden. Tidligere syede jeg laksko, træskostøvleskaffer, sko og støvler, men det kan jeg simpelthen ikke overkomme mere.

— Der er arbejde nok alligevel?

— Jeg har nok at bestille, men havde vi ikke højskolen og de to store virksomheder i Ryslinge, kunne her ikke leve en skomager.

— Er det da ikke en god forretning?

— Jeg kunne ikke leve uden at have folkepensionen til hjælp. Visse dage kan jeg tjene en 10-12 kr., men tiderne har forandret sig, og det er ikke nok til at leve af i dag. Maaske arbejder jeg ogsaa for billigt.

— Hvor lang er arbejdsdagen?

— Jeg begynder kl. 7,00 og holder gerne op, saa jeg kan naa at se Aktuelt kl. 20,00. Men jeg er godt tilfreds med at sidde her, og jeg haaber at kunne fortsætte, til jeg bliver 100 aar. Paa den anden side, jeg skal jo ikke have noget med herfra.

— Med en saadan arbejdsdag bliver der vel ikke tid til andre interesser?

— Det er da ikke værre, end jeg kan tage fri, hvis jeg vil. Min kone kan nok passe butikken. Nu har jeg sagt forskellige ting fra mig, men jeg har da været formand for haandværkerforeningen, i bestyrelsen for sygekassen og medlem af menighedsraadet.

H. P. Hansen hører til den gamle skole, for hvem et godt stykke arbejde giver tilfredsheden. Han har en trofast medhjælper i sin hustru, der trods flere svære sygdomsperioder fortsat kan passe butikken, mens Hansen klarer værkstedet.

I slutningen af oktober kan ægteparret fejre guldbryllup.

gs.

Nielsen, Aarslev, var i gaar eftermiddag ude for et grimt uheld. Han kom paa cykel fra sit hjem ud til hovedvejen. Her ville han staa af cyklen, men idet han satte det højre ben til jorden, faldt han og paadrog sig brud paa laarbene. I Falck-Zonens ambulance førtes han til Ringe sygehus og blev indlagt.